

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **AWM Bohemia CZ, a.s.** IČ 018 46 701
sídlem Dalešická 864/9, 197 00 Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Janáčkem
sídlem Trojská 593/140, 171 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem nábreží Maltézské nám. 1, 118 00 Praha 1

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2019, č. j. MK 55309/2019 OPP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného žalovaným, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče (dále též jen „prvostupňový orgán nebo „MHMP OPP“) ze dne 17. 5. 2019, č. j. MHMP 869189/2019, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za spáchání přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „památkový zákon“), ve výši 300 000 Kč.

2. Žalobkyně byla uznána vinnou za spáchání přestupku dle § 35 odst. 1 písm. g) památkového zákona, kterého se dopustila tím, že bez závazného stanoviska MHMP OPP dle ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona provedla změnu stavby, resp. stavební úpravy, spočívající v odstranění části předmětné budovy, konkrétně byla odstraněna celá konstrukce střechy, včetně dřevěného krovu v 1. i 2. úrovni podkroví domu v půdorysu 13,35 m x 17,80 m, včetně stropní konstrukce nad 1. úrovní podkroví; byly odstraněny obvodové stěny jižního a téměř poloviny západního průčelí; byla odstraněna cca 1/3 objemu domu orientovaného do zahrady na úrovni I. NP a 2. NP (tzn. vnitřní stěny, stropní konstrukce, příčky a výplně), byly odstraněny vchodové dveře v 1. NP směrem do ulice Na Šafránci.
3. Žalobkyně v podané žalobě nejprve konstatovala, že je vlastníkem pozemků parc.č. 3203 a 3204 a na nich stojící budovy č.p. 1760, vše v k.ú. Vinohrady; jedná se o prvorepublikovou vilu, jež se nachází na území tzv. památkové zóny ve smyslu ust. § 6 památkového zákona. Žalobkyni bylo vydáno dne 8. 2. 2017 spojené územní rozhodnutí a stavební povolení, na základě něhož začala dne 3. 10. 2018 rekonstrukci domu. Dům byl dne 18. 1. 2017 zasažen silným požárem, který ovlivnil stabilitu domu. Dne 27. 11. 2018 se na domě při provádění povolených bouracích prací začaly objevovat trhliny. Žalobkyně objednala k posouzení závažnosti situace statika Ing. Ř., který dne 30. 11. 2018 tj. v pátek odpoledne potvrdil podezření na narušení nosné konstrukce domu, zakázal vstup do domu a vedl k zahájení odstraňování porušených částí nosné konstrukce domu a to s ohledem na bezpečnost okolí stavby. Podle pokynu statika tak byla odbourána část domu hrozící zřícením do ulice na zaparkovaná auta, případně na chodce či jiné osoby v blízkosti domu. Po realizaci těchto opatření byl ještě v pátek odpoledne kontaktován stavební úřad a následně v pondělí byl informován i písemně.
4. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí s uloženou pokutou, neboť jednala v tzv. krajní nouzi ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) či ust. § 177 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Žalobkyně odvracela prostřednictvím zhotovitele stavby společnosti HIPOZ, s.r.o. bezprostřední nebezpečí hrozící zájmům chráněným zákonem. Bezprostřední ochrana majetku, zdraví a života osob musela být realizována obětováním zájmu méně významného tj. ochrany stavby v památkové zóně. Žalobkyně jednala pod hrozbou zřícení domu způsobenou objektivními okolnostmi a možnému úmrtí osob či jejich zranění nebo materiální škody na majetku třetích osob, nemohla tedy vyčkat rozhodnutí stavebního úřadu. Jedná se o liberační důvod vylučující protiprávnost takového jednání.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá vadně vymezený rozsah nepovolených stavebních úprav, což odráží skutečnost, že stavební úřad nezjistil řádně skutkový stav věci. Tato vada má vliv na posouzení závažnosti, rozsahu a následků prověřovaného jednání žalobkyně, míru porušení právem chráněných zájmů a v konečném důsledku i na výši uložené sankce, která je dle názoru žalobkyně zcela nepřiměřená. Stejně tak doba, ve které mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobkyně, tedy provedení „nepovolených“ stavebních prací, jež je definována „v říjnu až listopadu 2018“ je vágní a neodpovídá skutečnosti. Některé vyjmenované „nepovolené“ práce nemohla žalobkyně objektivně ovlivnit, když např. dřevěné vchodové dveře v 1. NP či části dřevěného krovu byly rozebrány ještě před započatím stavebních prací bezdomovci, kteří sháněli dřevo na otop. Většina všech činností, které stavební úřad považuje za neoprávněně provedené, byly provedeny během

odpoledne 30. 11. 2018 v rámci statikem nařízených zabezpečovacích prací. Nadto se stavební úřad s důkazy, které předložila žalobkyně, nijak nevypořádal, resp. je všechny bez náležitého zdůvodnění, odmítl.

6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně upozorňuje na vnitřní rozpornost jednotlivých tvrzení žalovaného, který na několika místech odůvodnění rozhodnutí uvádí, že „dne 7.12.2018 byl MHMP OPP doručen podnět NPU z 6.12.2018“ (např. str. 2 rozhodnutí) a současně se v rozhodnutí uvádí, že „MHMP OPP prověřil podnět NPÚ dne 4.12.2018“ (např. str. 3 rozhodnutí).
7. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v daném případě provedla změnu stavby na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové zóně a to bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 památkového zákona.
9. K námitce v *prvním žalobním bodu* (žalobkyně jednala v tzv. krajní nouzi) žalovaný uvádí, že podmínkami vzniku stavu krajní nouze je reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí. Přestupkem není čin jinak trestný, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Podmínkou takového jednání je rovněž dodržení principu subsidiarity a proporcionality. Zákonné předpoklady musí být naplněny kumulativně, chybí-li jeden z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat. V posuzované věci tyto podmínky nebyly splněny.
10. Ze skutkových okolností daného případu vyplývá, že jednání žalobkyně nebylo jednáním v krajní nouzi, protože podmínky výše uvedené splněny nebyly. Ve věci rekonstrukce předmětné budovy bylo vydáno závazné stanovisko MHMP OPP č. j. MHMP 2239447/2016, sp. zn. S-MHMP 1039848/2016 ze dne 21. 12. 2016, které za splnění 10 základních podmínek připustilo rekonstrukci budovy pro užívání jedné bytové jednotky. Závazné stanovisko bylo ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu závazným podkladem pro rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru stavebního, sp. zn. OST 069025/2016/ŠK ze dne 8. 2. 2017, kterým bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na uvedenou rekonstrukci budovy; rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 3. 2017. Pokud by žalobkyně s rekonstrukcí objektu započala po právní moci rozhodnutí stavebního úřadu, předmětu svého vlastnictví věnovala náležitou péči a ke stavebním pracím přistoupila dříve než po přibližně 1,5 roce od nabytí právní moci rozhodnutí stavebního úřadu, k žalobkynině popisovanému „nebezpečí“ by vůbec nedošlo. Dané situaci tedy mohla a měla předejít. Žalobkyně se tedy dovolává důsledků vlastní nečinnosti a nedostatečné péče o předmět svého vlastnictví.
11. K námitkám *ve druhém žalobním bodu* (žalobkyně namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu věci), žalovaný uvádí, že pokud došlo ke zjištění havarijního stavu některých konstrukcí, byla žalobkyně povinna oznámit havarijní stav stavebnímu úřadu, který by poté postupoval podle příslušných ustanovení stavebního zákona. Posouzení statiky domu a jeho stavebnětechnického stavu je věcně v kompetenci místně příslušného stavebního úřadu. Žalobkyně však tento zákonný postup nerespektovala a přistoupila k demoličním pracím, aniž by jakkoli stavební úřad informovala, přitom z okolností dané věci lze usuzovat, že žalobkyně měla reálně čas stavebnímu úřadu zjištěný stav oznámit a vyčkat

jeho postupu a měla reálně čas o zjištěných skutečnostech informovat rovněž MHMP OPP.

12. Podmínka bezprostřední hrozby nebezpečí v tomto případě splněna nebyla. Ze zápisu statika nevyplývá, že je zde nebezpečí, které bude bez prodlení a určitě následovat za hrozbou. Jednání žalobkyně je nutno posoudit jako předčasné a neoprávněné. Tvrzení statika nemohl stavební úřad ani orgán památkové péče v řízení nikterak ověřit, neboť jednání žalobkyně fakticky znemožnilo zjistit skutečný stav stavby. Dále je třeba uvést, že posouzení statika, zpracované na základě objednávky žalobkyně, není znaleckým posudkem ve smyslu platných právních předpisů (posouzení nemá právními předpisy požadované náležitosti a neobsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků nepravdivého znaleckého posudku). Je pouze soukromou listinou, hodnocenou v intencích ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu ve vztahu k ostatním důkazním prostředkům. Tvrzení žalobkyně o tom, že byl stavební úřad telefonicky dne 30. 11. 2018 kontaktován (str. 5 odst. 2 žaloby), není pravdivé, což vyplývá jednak z tvrzení žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí MHMP OPP, a rovněž z výzvy stavebního úřadu sp. zn. OST 129377/2018/Ra, Ja, č. j. P10-129880/2018, ze dne 3. 12. 2018 k bezodkladnému zastavení stavebních úprav, spočívajících v odstranění části předmětného domu, podle jehož odůvodnění přijal stavební úřad dne 30. 11. 2018 v cca 14 hodin telefonický občanský podnět

o odstraňování části předmětného domu. Stavební úřad dále konstatoval, že vlastník objektu porušil povinnost uvedenou v ustanovení § 154 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého je vlastník stavby povinen neprodleně ohlásit stavebnímu úřadu závady na stavbě, které ohrožují životy či zdraví osob nebo zvířat. Stavební úřad proto nemohl postupovat v souladu s ustanovením § 135 stavebního zákona, podle něhož dle odstavce 1), stavební úřad nařídí vlastníku stavby neodkladné odstranění stavby a zabezpečí její odstranění, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením a dle odstavce 2) tohoto ustanovení, stavební úřad nařídí vlastníku stavby provedení nutných zabezpečovacích prací, jestliže stavba svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, není-li nutné ji neodkladně odstranit.

13. K námitce, že napadené rozhodnutí je vadné i v základním popisu skutku, který je žalobkyni kladen za vinu a nesouhlasí s tvrzeným rozsahem nepovolených stavebních prací, včetně vymezení doby, ve které mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobkyně a která je v rozhodnutí uvedena „v říjnu až listopadu 2018“, žalovaný uvádí, že tuto námitku vypořádal již v napadeném rozhodnutí, konkrétně na str. 10 pod písm. a) odůvodnění rozhodnutí, na něž odkazuje a dodává, že dále poukazuje na ust. § 50 odst. 1 správního řádu, dle něhož mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti a podklady od jiných správních orgánů, v tomto případě přípis stavebního úřadu. V rámci součinnosti se stavebním úřadem byl MHMP OPP zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zjištěný skutkový stav má oporu v podkladech, tvořících správní spis a ani účastník přestupkového řízení jej v rámci řízení na prvním stupni nerozporoval. MHMP OPP vycházel jednak z protokolu, který byl pořízen stavebním úřadem z kontrolní prohlídky stavby ze dne 3. 12. 2018, na které byl přítomen stavbyvedoucí. Rovněž v oznámení stavebního úřadu o zahájení řízení podle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona o odstranění stavby ze dne 7. 12. 2018, kde je popis nepovolených stavebních úprav podrobně uveden - viz str. 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

14. Pokud účastník přestupkového řízení vedeného MHMP OPP nesouhlasil s rozsahem nepovolených bouracích prací na předmětné budově, příp. s časovým vymezením skutku, měl možnost tyto skutečnosti v rámci řízení na prvním stupni namítat a předložit správnímu orgánu prvního stupně důkazy na podporu jím tvrzených skutečností. Nesprávný výčet nepovolených prací v rozhodnutí MHMP OPP byl žalobkyní tvrzen až v podaném odvolání, aniž by však bylo konkrétně uvedeno, v čem údajná nesprávnost spočívá, tj. nebylo uvedeno konkrétně, které práce uvedené ve výčtu prací nepovolených, v něm jsou uvedeny nesprávně a toto tvrzení nebylo nijak doloženo. V této souvislosti je také možno upozornit na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se v odvolacím řízení k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Účastník řízení je tak dle zásady „právo přeje bdělým“, nucen aktivně hájit svá práva již před orgánem prvního stupně. Již ve fázi řízení před správním orgánem prvního stupně se tak uplatňuje subsidiarita procesních prostředků sloužících k ochraně subjektivních práv účastníka řízení, který by tak veškeré jemu známé skutečnosti, námitky a prostředky k ochraně svých práv měl zásadně uplatnit již u správního orgánu prvního stupně.
15. *Ve třetím žalobním bodu* upozorňuje žalobkyně na vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Žalovaný s touto námitkou souhlasí, byť je zřejmé, že se jedná o zřejmý omyl v psaní, který nemůže ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
16. U ústního jednání konaného dne 16. 1. 2022 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud provedl důkaz listinou ze dne 1. 12. 2018 o provedení prohlídky a zamítl návrh žalobkyně na provedení důkazu spisovým materiálem ÚMČ Praha 10 č. j. OST 129624/25018/Ga, svědeckými výpověďmi stavbyvedoucího pana Ing. K. K. a statika Ing. Ř. pro nadbytečnost, neboť listiny obsažené ve správním spise dostatečně osvědčují skutkový stav věci, tedy rozhodné skutečnosti pro posouzení dané věci (viz dále).
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
19. Podle § 14 odst. 2 památkového zákona *„vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci nebo v památkové zóně, je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénní úpravě, umístění nebo odstranění reklamního zařízení, umístění nebo odstranění reklamního nebo informačního poutače, pokud nejde o reklamní zařízení podle stavebního zákona, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovací práci na této nemovitosti si předem vyžádat rozhodnutí nebo závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a)“.*
20. Podle § 35 odst. 1 písm. g) památkového zákona *„právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností“.*

podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ“.

21. Soud předesílá, že v posuzovaném případě není sporné a je v souladu se spisovým materiálem, že žalobkyně je vlastníkem stavby č. p. 1760 v k. ú. Vinohrady, jedná se o prvorepublikovou vilu, jež se nachází na území tzv. památkové zóny ve smyslu ust. § 6 památkového zákona. Žalobkyni bylo již dne 8. 2. 2017 vydáno spojené územní rozhodnutí a stavební povolení ve věci „REKONSTRUKCE VILY NA ŠAFRÁNCE 1760/12, PRAHA 10“, jemuž předcházelo vydání závazného stanoviska č. j. MHMP 2239447/2016, sp. zn. S-MHMP 1039848/2016, ze dne 21. 12. 2016, dle ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona. V závazném stanovisku MHMP OPP vyjádřil přípustnost provedení navrhovaných prací z hlediska zájmů státní památkové péče za dodržení 10 základních podmínek Rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení sp. zn. OST 069025/2016/Šk ze dne 8. 2. 2017 nabylo právní moci dne 22. 3. 2017. Bourací práce, za něž byla žalobkyni uložena předmětná pokuta, nebyly součástí uvedeného záměru.
22. Součástí správního spisu je i zápis do stavebního deníku ze dne 30. 11. 2018 o učiněných zjištěních týkajících se technického stavu předmětné nemovitosti, z něhož soud ověřil, že obsahuje mimo jiné zápis, že *„Z jižní strany na první pohled jsou zvětšené trhliny. Trhliny pokračují za roh západním i východním směrem. Volán statik, přijde odpoledne.“* V dalším zápisu z tohoto dne je uvedeno *„Zápis statika: Dnes ve 13,00 hod. jsem byl přivolan na stavbu na základě požadavku prováděcí firmy. Došlo k výraznému zhoršení stavu trhlin především ve záhlaví a patě JZ rohového pilíře, v úrovni 1. NP a I. PP. Šířka trhlin cca 10 - 15 mm. Pilíř vykazuje deformaci cca 50 mm směrem ven z objektu. Dále byla na místě zjištěna výrazná deformace trámového stropu nad 1. PP cca 50 - 100 mm. Ve stropní konstrukci již také došlo ke změněnému rozvoji trhlin šířky cca 50 - 100 mm na více místech 1. PP. Na základě výše popsaného zakazují vstup osob do objektu. Z bezpečnostních důvodů je nutné provést odstranění porušených částí nosné konstrukce objektu alespoň do úrovně 1. NP. Bourací práce je nutné zahájit neodkladně s ohledem na bezpečnost i v okolí stavby, a je nutné je provést těžkou technikou.“*
23. Žalobkyně v *prvním žalobním bodu* nerozporuje, že pro bourací práce, za jejichž realizaci jí byla uložena předmětná pokuta, předem ve smyslu ust. § 14 odst. 2 památkového zákona nepožádala o rozhodnutí nebo závazné stanovisko příslušného úřadu, svou obranu staví na tvrzení, že jednala v tzv. krajní nouzi ve smyslu ust. § 24 odst. 1 přestupkového zákona, potažmo ust. § 177 odst. 2 stavebního zákona.
24. Podle § 24 odst. 1 přestupkového zákona *„Čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem.“*
25. Podle § 177 odst. 2 stavebního zákona *„Opatření na stavbách a pozemcích spočívající podle okolností i v provádění staveb, terénních úprav nebo odstraňování staveb, jimiž se předchází bezprostředně hrozícím důsledkům živelní pohromy nebo závažné havárie, čelí jejich účinkům a zabraňuje ohrožení života nebo zdraví osob, popřípadě jiným škodám, mohou být zahájena bez předchozího rozhodnutí nebo jiného opatření podle tohoto zákona, nestanoví-li zvláštní právní předpisy jinak. Stavebnímu úřadu však musí být neprodleně oznámeno, že jsou taková opatření prováděna; následně lze postupovat podle odstavců 5 a 6.“*
26. Soud předně připomíná, že o dovolenosti jinak protiprávního jednání je možné uvažovat pouze za předpokladu, že je s ohledem na individuální okolnosti případu jeho cílem odvrácení nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem. Teprve pokud je tato

podmínka splněna, lze dále zkoumat, zda posuzované jednání splňovalo rovněž požadavek proporcionality a subsidiarity, tedy že jím nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 As 10/2011-111).

27. Soud právě s ohledem na individuální okolnosti případu dospěl k prvnímu dílčímu závěru, a sice že prvotní předpoklad byl splněn, když na základě spisového materiálu vzal za prokázané, že cílem realizace bouracích prací bylo (podle soudu nejen) odvrácení nebezpečí hrozícího zájmu chráněnému zákonem. Závady v konstrukci domu popsané ve stavebním deníku dne 30. 11. 2018 statikem jsou podle soudu dostatečným důvodem pro vznik nebezpečí na zdraví osob či majetku, popř. i nebezpečí života osob, které by se v předmětné budově nebo jejím blízkém okolí nacházely, zejména u pracovníků stavbu provádějící společnosti.
28. Současně však soud dospěl k závěru, že posuzované jednání nesplňovalo požadavek proporcionality a subsidiarity, tedy že jím byl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí bylo možno v dané situaci odvrátit jinak.
29. Soud k tomuto závěru vedou skutečnosti vyplývající z geneze dané věci. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyni bylo na její žádost dne 8. 2. 2017 vydáno spojené územní rozhodnutí a stavební povolení ve věci „REKONSTRUKCE VILY NA ŠAFRÁNCE 1760/12, PRAHA 10“, jemuž předcházelo vydání závazného stanoviska č. j. MHMP 2239447/2016, v němž MHMP sice vyjádřil přípustnost provedení navrhovaných prací z hlediska zájmů státní památkové péče, avšak současně stanovil povinnost žalobkyně dodržet 10 podmínek (u fasád bude zachován dochovaný historický materiál, odstraněny budou nesoudržné části historických omítek (1), fasádní nátěr bude minerální s minimem disperze /max. 3 – 4 %/ (2), bude zpracován návrh barevného nátěru fasády a návrh barevného řešení zábradlí, oba vybrané na základě sondážního průzkumu, který bude MHMP OPP předložen k posouzení v samostatných správních řízeních (3 a 4), na nové povrchy zpevněných ploch a teras / např. nová terasa v 1. NP a 1. PP/ bude použita kamenná dlažba čtvercového nebo obdélného formátu v odstínech šedé, vycházející z barevnosti a formátů historických povrchů pro exteriérové úpravy, návrh dlažby bude MHMP OPP předložen k posouzení v samostatném správním řízení (5), nové železobetonové opěrné zdi s přízdívkou z šedého lícového zdiva u sjezdu do garáží budou ukončeny korunou z lícového zdiva (6), bude zpracována detailní projektová dokumentace všech typů stávajících a navrhovaných oken, včetně nových francouzských oken, která bude předložena k posouzení v samostatném správním řízení (7), bude navrženo barevné řešení nátěru oken i vstupních dveří do domu na základě sondážního průzkumu, který bude MHMP OPP předložen k posouzení v samostatném správním řízení (8), uměleckořemeslné prvky fasády (držák na venkovní teploměr a nástěnný držák na vlajku na JZ nároží budovy) budou repasovány a ponechány na místě (9), stávající mříže oken v suterénu 1 (1. PP) budou sejmuty a deponovány v objektu nebo nabídnuty památkové péči k jejich dalšímu využití).
30. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně v písemném vyjádření ze dne 20. 2. 2019 a následně i v odvolání poukazovala na skutečnost, že od ledna 2016 byly v domě přítomni bezdomovci, kteří objekt devastovali, a proto žádala policii o vyklizení objektu, přičemž dne 18. 1. 2017 v domě hořelo, takže požár musel být uhašen hasiči. Žalobkyně při této obraně opomíjí skutečnost, že od právní moci spojeného územního rozhodnutí a stavebního povolení ve věci „REKONSTRUKCE VILY NA ŠAFRÁNCE 1760/12,

PRAHA 10" ze dne 8. 2. 2017 až do dne 19. 9. 2018, kdy bylo doručeno stavebnímu úřadu oznámení zahájení rekonstrukce stavby, uplynul značně dlouhý časový úsek (cca jeden a půl roku), kdy žalobkyně ponechala předmětnou vilu tzv. „svému osudu“ a nijak neplnila svou povinnost vlastníka spojenou s vlastnictvím prvorepublikové vily, jež se nachází na území tzv. památkové zóny ve smyslu ust. § 6 památkového zákona. Žalobkyně si přitom musela být vědoma svých povinností spojených s rekonstrukcí vily obsažených v závazném stanovisku MHMP OPP, přesto jednání žalobkyně jako vlastníka vily vyústilo v technický stav vily, kdy stavební úřad musel přistoupit k vydání výzvy ke zjednání nápravy ze dne 3. 9. 2018, v němž stavební úřad mimo jiné uvedl, že „Dne 3. 7. 2018 vyzval vlastníka domu ke kontrolní prohlídce na den 24. 7. 2018, výzva byla doručena do datové schránky vlastníka stavby dne 10. 7. 2018, protože si ji nevyzvedl, byla doručena fikcí dne 20. 7. 2018. Vlastník stavby se ke kontrolní prohlídce nedostavil, proto stavební úřad provedl kontrolní prohlídku z veřejně dostupných míst z ulice na Šafránce a z ulice Estonská, při níž zjistil, že část oken v 1. NP je otevřena a dveřní prostor vstupu do 1. PP z ul. Estonská v jižním průčelí a okna v jižním průčelí v 1. PP nejsou zajištěny, byla odstraněna část oplocení do ul. Na Šafránce a celé oplocení při ul. Estonská a ul. Ruská. Stavba a pozemek je nezabezpečený a volně přístupný. Stavební úřad zahájení stavby podle stavebního povolení nezjistil.“ S ohledem na uvedené vyzval stavební úřad vlastníka domu, aby do 10 dnů od doručení výzvy až do doby provádění stavby zjednal nápravu a zajistil stavbu proti vstupu nepovolaných osob, např. zazděním dveřních a okenních otvorů v 1. NP a 1. PP a provedením provizorního oplocení tak, aby stavba svým technickým stavem neohrožovala život a zdraví osob a zvířat nebo bezpečnost. Z uvedeného vyplývá, že již v době vydání citované výzvy (dne 3. 9. 2018) byla vila v takovém technickém stavu, že stavební úřad shledal za nutné upozornit vlastníka vily, že v důsledku nezabezpečení stavby a pozemku, které jsou volně přístupné, je vyzván ke zjednání nápravy a zajištění stavby proti vstupu nepovolaných osob, např. zazděním dveřních a okenních otvorů v 1. NP a 1. PP a provedením provizorního oplocení a to právě z důvodu, aby stavba svým technickým stavem neohrožovala život a zdraví osob a zvířat nebo bezpečnost. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně reagovala přípisem ze dne 17. 9. 2018, kdy učinila vůči stavebnímu úřadu oznámení o zahájení stavby s tím, že v rámci zahájení prací bude objekt zajištěn plotem, o čemž bude stavební úřad informován po jeho dokončení. Ve spise je dále založena fotodokumentace realizovaného oplocení.

31. Žalobkyní zvolený, výše popsáný postup, který vyústil v její jednání dne 30. 11. 2018, vedl soud k tomu, že se ztotožnil s názorem žalovaného, že pokud došlo v průběhu stavby ke zjištění nežádoucího (až havarijního) **stavu** některých konstrukcí, byl vlastník budovy povinen oznámit takový stav neprodleně stavebnímu úřadu (§ 154 odst. 1 písm. b) stavebního zákona), který by potom na základě svého zjištění postupoval dle příslušných ustanovení stavebního zákona. V posuzovaném případě však žalobkyně jako vlastník takto nepostupovala a svévolně přistoupila k demoličním pracím. Již v době vydání výzvy dne 3. 9. 2018 byla vila v takovém technickém stavu, že stavební úřad vyzval žalobkyni k provedení zajištění stavby tak, aby stavba svým technickým stavem neohrožovala život a zdraví osob a zvířat nebo bezpečnost. Svévolnost jednání žalobkyně odráží zejména skutečnost, že již na základě zápisu ze stavebního deníku (viz citace pod bodem 22. tohoto rozsudku) přistoupila ihned k demoličním pracím, jinými slovy, aniž by o tom předem vyrozuměla v souladu s § 154 odst. 1 písm. b) stavebního zákona příslušný stavební úřad, aniž by provedla jakoukoli přípravu k provedení demoličních prací takového rozsahu těžkou technikou (odstranění celé konstrukce střechy, odstranění obvodových stěn jižního

a téměř poloviny západního průčelí, odstranění cca 1/3 objemu domu orientovaného do zahrady na úrovni I. NP a 2. NP), aniž by o tom vyrozuměla příslušný útvar požární ochrany, nemohla totiž opomenout, že se jedná o třípodlažní vilu s obytným podkrovím. I výše popsaná skutečnost, že žalobkyně ponechala předmětnou vilu bez jakéhokoli zajištění v přístupu k ní, vede soud k úvaze o zpochybnění úmyslu žalobkyně svým jednáním zabránit bezprostřednímu nebezpečí hrozící zájmům chráněným zákonem, tedy k bezprostřední ochraně majetku, zdraví a života osob. Soud s ohledem na uvedené proto nemohl přisvědčit tvrzení žalobkyně, že *musela obětovat* zájem méně významný a to tj. ochranu stavby v památkové zóně. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožnil s žalovaným, že žalobkyně měla reálně čas oznámit stavebnímu úřadu zjištěný stav a vyčkat jeho postupu a že měla reálně čas o zjištěných skutečnostech informovat MHMP OPP. Skutečnost, že statik v odpoledních pátečních hodinách rozhodl, že „*Z bezpečnostních důvodů je nutné provést odstranění porušených částí nosné konstrukce objektu alespoň do úrovně 1. NP. Bourací práce je nutné zahájit neodkladně s ohledem na bezpečnost i v okolí stavby, a je nutné je provést těžkou technikou.*“ dle soudu neznámá, že měly být provedeny bourací práce, aniž by byl předem s MHMP OPP takový postup řádně projednán. Uvedené nevyvrací ani obsah listiny předložené soudu u jednání dne 11. ledna 2022, z níž vyplývá, že dne 1. 12. 2018 byla na základě anonymních telefonátů dne 30. 11. 2018 provedena kontrolní prohlídka z veřejně přístupných míst, dále že ze slov stavbyvedoucího ze dne 30. 11. 2018 vyplynulo, že statik nařídil odstranění stavby, což nebylo oznámeno stavebnímu úřadu v souladu s ust. § 154 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a nebylo tak možné ověřit, zda se jedná o závadný stav stavby, při které jsou bezprostředně ohroženy životy a zdraví osob, proto stavební úřad přistoupil k ohledání na místě.

32. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že žalobkyně nepostupovala v souladu s právními předpisy. Podmínka bezprostřednosti hrozby nebezpečí v daném případě splněna nebyla, když naopak žalobkyně jednala dlouhodobě tak, že své jednání vedla ke vzniku hrozby poškození domu v takové míře, že zde vznikla hrozba možného ohrožení zdraví osob či jejich úmrtí nebo materiální škody na majetku třetích osob. Soud k tomu dodává, že úvahu žalovaného, že *pokud by žalobkyně s rekonstrukcí objektu započala včas po právní moci rozhodnutí stavebního úřadu, předmětu svého vlastnictví věnovala náležitou péči a ke stavebním pracím přistoupila dříve než po přibližně 1,5 roce od nabytí právní moci rozhodnutí stavebního úřadu, k popisovanému „nebezpečí“ by vůbec nedošlo, když dané situaci mohla a měla předejít. Žalobce se tedy dovolává důsledků vlastní nečinnosti a nedostatečné péče o předmět svého vlastnictví*, shledává zcela přílehavou a adekvátní popsanému skutkovému stavu. Tvrzení žalobkyně, že nemohla vyčkat rozhodnutí stavebního úřadu, shledává soud zcela účelové a to i s ohledem na neúměrný rozsah provedených demoličních prací, které se netýkaly jen strany domu přilehlých k ulicím Na Šafrance a ul. Estonská, ale i strany domu vedoucímu do zahradní části. Lze pouze konstatovat, že torzo vily, které po demoličních pracích dne 30. 11. 2018 zůstalo, již reálně nelze podřídít stanoveným podmínkám v závazném stanovisku. Této skutečnosti si žalobkyně musela být a priori při provádění demoličních prací vědoma, proto soud již v bodu 27. tohoto rozsudku mimo jiné uvedl, že vzal za prokázané, že cílem realizace bouracích prací bylo (podle soudu nejen) odvrácení nebezpečí hrozícího zájmu chráněnému zákonem.
33. Za výše popsaných okolností dospěl soud k závěru, že v posuzovaném případě nebyla naplněna beztrestnost jednání v krajní nouzi ve smyslu § 24 přestupkového zákona, který představuje výjimku z odpovědnosti za přestupek. Soud tak námitku v prvním žalobním bodu posoudil v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 11. 2.

2021, čj. 8 As 380/2018-31, podle kterého je nutno vykládat institut krajní nouze s ohledem na její podstatu a smysl. Pokud jednájící osoba se vznikem nebezpečné situace výslovně počítá a chce ji vyvolat (úmysl přímý), nebo je vznik nebezpečné situace vysoce pravděpodobný a jednájící osoba je srozuměna s tím, že tato situace nastane (úmysl nepřímý), nemůže se dovolat vyloučení protiprávnosti svého jednání, jež vedlo k odvrácení jí předtím úmyslně vyvolaného nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem, z důvodu krajní nouze. V daném případě žalobkyně zvoleným a výše popsaným postupem, které vyústilo v její jednání dne 30. 11. 2018, byla srozuměna s tím, že situace ohrožující zdraví, popř. život či majetek může nastat. Žalobkyně uvádí, že již po požáru byla narušena statika domu, přesto žalobkyně ponechala vilu, aniž by ji jakkoli zabezpečila, naopak byl to stavební úřad, který ji upozornil na vznik možného ohrožení zdraví osob či jejich úmrtí nebo materiální škody na majetku třetích osob. Námitky v prvním žalobním bodu shledal soud proto nedůvodnými.

34. *Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá vadně vymezený rozsah nepovolených stavebních úprav, což odráží skutečnost, že stavební úřad nezjistil řádně skutkový stav věci. Stejně tak doba, ve které mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobkyně, tedy provedení „nepovolených“ stavebních prací, jež je definována jako „v říjnu až listopadu 2018“ je vágní a neodpovídá skutečnosti. Nadto s důkazy, které předložila žalobkyně, se stavební úřad nijak nevypořádal, resp. je všechny bez náležitého zdůvodnění, odmítl.*
35. *Námitky obdobného obsahu vznesla žalobkyně již v rámci odvolacího řízení, proto se jimi žalovaný zabýval a to na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že „...v daném prvoinstančním řízení bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že odvolatel, ač byl povinen si k zamýšlením stavebním pracím vyžádat závazné stanovisko orgánu státní památkové péče ve smyslu uvedeného ustanovení památkového zákona, neučinil tak a předmětné práce zahájil bez něj. Provedením prací bez závazného stanoviska byla naplněna skutková podstata výše uvedeného přestupku...“ a dále uvedl, že „Namítá-li odvolatel, že v napadeném rozhodnutí je vadně vymezen rozsah údajně nepovolených prací, neboť velká část z nich byla legalizována společným rozhodnutím stavebního úřadu, aniž by odvolatel tyto legalizované práce jakkoliv specifikoval, je tato námitka nedůvodná. Odvolatel v průběhu prvoinstančního řízení rozsah nepovolených prací nijak nezpochybňoval, naopak ve své argumentaci uváděl důvody, proč provedl sanační práce nad rámec vydaného společného rozhodnutí a bez závazného stanoviska MHMP OPP. Vymezení rozsahu nepovolených prací v napadeném rozhodnutí považuje Ministerstvo kultury za dostatečné. Správní orgán při vymezení jejich rozsahu vycházel zejména z obsahu podnětu NPÚ, ze záznamu MHMP OPP ze dne 18. 12. 2018 a z oznámení stavebního úřadu ze dne 7. 12. 2018 o zahájení řízení o odstranění stavebních úprav, v němž je uveden podrobný popis nepovolených úprav, jakož i popis stavebních úprav provedených a povolených (viz str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí)“. Soud shledává uvedenou námitku týkající se vadně vymezeného rozsahu nepovolených prací po ověření, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje na str. 5 až 6 rozhodnutí nejen podrobný popis nepovolených úprav, ale i popis stavebních úprav provedených a povolených, za dostatečně odůvodněnou. Soud k tomu dodává, že popis provedených nepovolených úprav je ve správním spise hojně zdokumentován, o čemž svědčí nejen listiny, na které poukazoval prvostupňový orgán (především podnětu NPÚ ze dne 6. 12. 2018, záznam MHMP OPP ze dne 18. 12. 2018, oznámení stavebního úřadu ze dne 7. 12. 2018 o zahájení řízení o odstranění provedených stavebních úprav, protokol o ústním jednání*

ze
dne

20. 2. 2019, písemné stanovisko účastníka řízení ze dne 20. 2. 2019), ale i rozsáhlá

barevná fotodokumentace ze dne 4. 12. 2018, která je součástí spisu. Nadto ve spisu je založeno i vyjádření statika ke stavu budovy ze dne 4. 2. 2019, které rovněž obsahuje četnou fotodokumentaci stavby. Právě fotodokumentace svědčí v plné míře o rozsahu provedených stavebních úprav. Soud nemá pochybnost, že takový rozsah provedených stavebních úprav je zcela v rozporu s již vydaným závazným stanoviskem č. j. MHMP 2239447/2016 ze dne 21. 12. 2016, potažmo s územním rozhodnutím a stavebním povolením ve věci „REKONSTRUKCE VILY NA ŠAFRÁNCE 1760/12, PRAHA 10“ ze dne 8. 2. 2017, které ze závazného stanoviska vycházelo a jehož bylo podkladem. Dokumentaci obsaženou ve správním spise tak jak byla výše uvedena, považuje soud za zcela dostačující odrážející zjištěný skutkový stav. Byť doba, ve které mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobkyně, je uvedena v prvostupňovém rozhodnutí poměrně široce, tedy že k provedení „nepovolených“ stavebních prací došlo „v říjnu až listopadu 2018“, soud nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí z tohoto důvodu, neboť by se v daném případě jednalo o přepjatý formalismus. I když prvostupňový orgán zvolil určení doby přestupku tak, že je vymezil rozmezím 2 měsíců, nejedná se v daném případě o skutečnost, která by ve svém důsledku vedla k možnosti duplicitního uložení sankce za tentýž přestupek. Naopak časové vymezení stavebním úřadem odpovídá i žalobnímu tvrzení, že většina všech činností, které stavební úřad považuje za neoprávněně provedené, byly provedeny během odpoledne 30. 11. 2018. K námitce žalobkyně, že s důkazy, které předložila, se stavební úřad vypořádal velmi okrajově, bez náležitého zdůvodnění, soud uvádí, že žalobkyní předložené důkazní prostředky se týkaly období předcházejícímu rozhodnému období, tj. týkaly se převážně období před říjnem 2018 a naopak období až po uskutečnění neoprávněně provedených úprav budovy, resp. se netýkaly posuzovaného skutku a pokud se ho týkaly, byly prvostupňovým orgánem vzaty ve zřetel (zápisy ze stavebního deníku). Lze konstatovat, že prvostupňový orgán doplnil důkazní řízení o listiny, které dokumentovaly průběh a stav předmětné vily bezprostředně následující po datu 30. 11. 2018, kdy (jak uvádí žalobkyně v žalobě) byla provedena většina všech činností, které stavební úřad považuje za neoprávněně provedené. S ohledem na uvedené shledal soud rozhodné skutečnosti zjištěné v rámci správního řízení za zjištěné v dostatečném rozsahu. K důkazním prostředkům předloženým žalobkyní se správní orgán vyjádřil, byť jim mohl věnovat více prostoru, rozhodným však je, že tyto důkazy nejsou způsobilé vyvrátit závěry vyjádřené správními orgány v napadených rozhodnutích. Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 7 rozhodnutí „*Prvoinstanční správní orgán se v odůvodnění správního rozhodnutí zabýval jednotlivými námitkami účastníka řízení, uplatněnými při ústním jednání i v jeho písemném stanovisku a konstatoval, že argumentace ohledně špatného stavu předmětné nemovitosti v důsledku jejího poškození bezdomovci účastníka řízení nevyvinuje, naopak dokládá, že se svých povinností vlastníka nezhodil s náležitou péčí a obezřetností*“. Tato úvaha dokresluje postoj žalobkyně jako vlastníka k péči o předmětnou vilu.

36. Lze dodat, že účelem ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona je zachování autentické kvality památkově chráněného území, v tomto případě památkové zóny, a to nejen zachování vnějšího výrazu, ale i hmotné podstaty nemovitostí, které jsou její součástí. Z tohoto důvodu je nezbytné splnit povinnost uloženou v ustanovení § 14 odst. 2 památkového zákona a požádat příslušný orgán statní památkové péče o posouzení přípustnosti plánovaných prací z hlediska zájmů státní památkové péče, a to před jejich provedením. V daném případě však v důsledku jednání žalobkyně došlo k zásadnímu poškození vily, její konstrukce i architektonického ztvárnění. Část historických konstrukcí je nenávratně ztracena, čímž došlo k negativnímu dopadu na celou

památkovou zónu Vinohrady. V takovém případě pokutu uloženou, v dolní úrovni zákonné sazby ve výši 300 000 Kč, shledává soud zcela adekvátní.

37. Soud připomíná, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud považuje za rozhodné, že skutkový stav je co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelný, jednoznačný. Obrana žalobkyně v podané žalobě je nadto cíleně koncipována především se zaměřením na tzv. krajní nouzi, ohledně výše uložené pokuty žalobkyně toliko namítá, že je nepřiměřená a v likvidační výši.
38. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.].
39. Soud při posuzování přiměřenosti uložené pokuty vyšel ze shora popsanych judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výší uložené pokuty, tedy zejména s ohledem na povahu a závažnost posuzovaného přestupku. Lze konstatovat, že okolnostmi stanovení druhu a výše sankce se podrobně prvostupňový orgán zabýval na str. 14 a násl. rozhodnutí a též odvolací orgán na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Zde uvedené hodnocení shledává soud dostatečně podrobným, proto na ně pro stručnost odkazuje, jen poukazuje na skutečnost, že oba správní orgány vzhledem k individuálním okolnostem dané věci zdůraznily především závažnost jednání žalobkyně, která vedla k zásadnímu poškození předmětné vily, její konstrukce i architektonického ztvárnění, kdy část historických konstrukcí je nenávratně ztracena.
40. I námitky ve druhém žalobním bodu jsou proto nedůvodné.
41. Ve třetím žalobním bodu namítá žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného trpí vnitřním rozporem, neboť obsahuje data, která nejsou ve vzájemném souladu („dne 7. 12. 2018 byl MHMP OPP doručen podnět NPU z 6.12.2018“ (např. str. 2 rozhodnutí) a současně se v rozhodnutí uvádí, že „MHMP OPP prověřil podnět NPU dne 4.12.2018“ (např. str. 3 rozhodnutí). Soud k této námitce uvádí, že namítaná vada představující nepřesnost či písarskou chybu v uvedeném datu (dne 4. 12. 2018) nevedla soud ke zrušení napadených

rozhodnutí, neboť ve svém důsledku nemohla vést ke zkrácení práv žalobkyně a nejedná se vadu mající vliv na rozhodnutí ve věci samé.

42. Soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy ust. § 35 odst. 1 písm. g) a odst. 5 písm. a) památkového zákona vyplývá, že tomu tak není a že na sankcionování přestupku se pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ni nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty, kterou ji lze uložit.
43. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
44. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. ledna 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu